

MAN SPRECHT DEUTSCH
SI PARLA ITALIANO
SE ABLA SPANOL

EL GENERAL FACCIÓS ACCIDENTAT

— Ha estat ferit en plena ruta... Es pot dir que ha nascut avui.
— Així, és un mal ferit i un fill de ruta.

Vist l'èxit que ha tingut el nostre número especial **"Una visita de PAPITU al camp facciós"**, en preparem d'altres: **"Número dels morts que són massa vius"** serà el primer. Prepareu-vos!

ESTAFETA

J. T. R. — Com podreu veure, ho hem aprofitat.
G. Farinello. — Quin paper i quina tinta! Ens interessen, d'una manera extraordinària, coses curtes. El que ens heu tramès és molt llarg i a més a més ja hi ha un redactor titular que ho fa. De totes maneres, potser ho aprofitarem. També hem rebut els versos.
Brigitte. — N'hem pres nota i servirà la idea.
J. C. B. — Mirarem de fer-ne ús.
Núm. 127. S. Felu. — Ja us diguérem quelcom la setmana passada. Si voleu fer quelcom humorístic i d'actualitat...
Kayrus. — Mercès. Procureu, si us interessa publicar quelcom, que sigui satíric.

LES INTERVIUS DEL "PAPITU"

Ens parla l'escultural senyoreta Urraca Pastor

Les meves anades i vingudes pel front, a casa dels facciosos, adoleixen d'un gran avorriment. Tothom està groc, esverat. El «detente, bala» en forma d'escapulari, manifestament fracassat, ha estat ampliat en pancartes, i els guerrillers feixistes circulen sota l'aparença d'homes-anunci, amb uns grans cartells damunt de les espatlles que comminen les bales republicanes a aturar-se en virtut d'una disposició celestial.

Un dia va distreure'm la presència d'un seminarista gandul, carregat de llacets rosats i amb una mica de rubor «Coty» a les galtes. Caminava a salts, i duia darrera seu com una mena de gos falder, perfumat amb «Pou d'Ange». Vaig preguntar a un aviador italià si coneixia el tal subjecte, i em respongué que era l'amic de «donya» Urraca Pastor.

Urraca Pastor m'has dit! Vaig empaïtar el seminarista, que tingué un surt de mort, i en aconseguir-lo, el comminava a què em proporcionés una entrevista amb la immortal senyoreta. No em costà gens d'aconseguir-ho.

Ell mateix va acompanyar-me. Al vestíbul de la casa, un lloro va donar-me la benvinguda amb un crit de «Viva el Retroceso!». Immediatament comparegué la senyoreta Urraca. Duia una bata verda, de «marron glacé», decorada amb vistes de Granada i cites bíbliques.

Sense que jo li preguntés, em va respondre que s'estimava el lloro com si fos fill seu. Em vaig creure obligat a dir-li la delicadesa pròpia d'aquests casos:

—Aquest lloro és igual que vostè, senyoreta...

Va agrair-me l'atenció amb una mirada el·líptica, i em convidà a penetrar en un petit saló, ataronjat com un crepuscle de tardor a Samotràcia. El seminarista, que havia iniciat un moviment de persecució, va ésser dispersat amb un «Vete, Polito, no seas indiscret!»

Tot just assegut, ella va oferir-me cigarrets amb una capseta inspirada en uns versos de Peman. En obrir-la, la capseta deixava sentir una música, com la d'aquella cançó que fa: «De los árboles frutales me gusta el melocotón, y de los reyes de España Alfonsito de Borbón...»

—Què lindo, eh?

—Oh, i tant. On va a parar!...

Abans de començar la intervü, Urraca Pastor em fa una pregunta transcendental:

—No sou pas agent de Satanàs, vós?

Li juro pels Sants Olis que no tinc res a veure amb l'esmentat Satanàs, que només represento, d'una manera conspícua i fidel, al PAPITU. No sé per què, la senyoreta s'aixeca, em pessiga la galta i em diu «pícaro»; en intentar posar-me a to, donant-li un copet a l'anca, topo amb un os que em desconcerta i em queden tres dits desarticulats.

Renascuda la calma, li pregunto:

—Vostè deu tenir raons profundes per odiar els milicians de la República, oi?

—Figuri's! Són uns lleigs que no s'afaiten ni res i es permeten de donar lliçons de valentia i empaïtar els nostres senyorets, que per tradició i herència són els legítims depositaris del valor hispànic...

—Es clar, és clar. Això no es fa! Podríeu explicar-me la labor de les dones feixistes en ajuda de la causa?

—En primer lloc, la nostra feminitat incandescent i deli-

cada, ajuda els cavallers de l'ideal en les hores difícils, i després brodem, brodem incansablement...

—Brodem? Per què?

—Tots els nostres soldats, nosaltres mateixes, tothom porta brodats «detentes balas» a la roba interior. Fins el punt que si les bales marxistes no fossin unes bales sense maneres ni principis, no ens farien les carnisseries que ens fan.

—Així resulta que tothom... Ah! Està molt bé. I vostè mateixa també porta «detentes balas» a la «lingerie de luxe»?

—Oh, sí! Si no fóssiu indiscret, us en proporcionaria l'evidència.

—Jo, senyoreta, sóc un noi de casa bona. De mi, hom se'n pot fiar. Tinc conducta, i de tot...

—Doncs mireu...

La senyoreta s'obre la bata, per davant de la caixa toràcica, i m'exhibeix una intimitat. No em puc estar de preguntar-li:

—I ara! Que hi té mal aquí, senyoreta?

Urraca Pastor bota d'indignació:

—Groller! Es la sina immaculada d'una verge pura com els olis d'oliva espanyols!...

L'apaivago a base de reverències i de la manera que puc. Finalment, m'és possible de llegir, brodat en els sostenidors de l'ex-diputada: «Vete, bala vil» (100 días de indulgencia).

—Està molt bé, això, donya Urraca. Però voleu dir que no és lluitar amb males arts?

—De cap manera! Contra els soldats de Lucifer, tots els trucs eclesiàstics són lícits. I encara, el que no saben ells, ignorants i confiats com són, és que el dia menys pensat es veuran atrapats amb una excomunió papal. I aleshores, m'agradaria que em diguéssiu com se les arreglaran.

—Realment, això podria precipitar el desenllaç. I us va bé la guerra per ara?

LES D'ESTROPAJOSA

—Si, veurà, li he posat unes calces perquè ensenyava les vergonyes...